



Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet

Nummer 3

1. Februar 1914

63. Aargang

De Ugudeliges Straf.

Hvad er Straffens Længde, og hvori bestaar den?
Af Joseph E. Taylor i »Liahona«.

I Juli Maaned forrige Aar samledes „De internationale Bibel-forskere“ til et Møde i Washington D. C. for at forhandle og ved Afstemning give deres Mening tilkjende om et Spørgsmaal, som Præsterne i de forskjellige protestantiske Kirkesamfund have været uenige om i lang Tid, nemlig: „Er Læren om et virkeligt Helvede af Ild og Svovl som Straf for de Ugudelige i Overensstemmelse med Skriften?“

Efter at den store Forsamling, der bestod af ca. 3000 Delegerede fra alle Egne af De Forenede Stater og Kanada, havde diskuteret Spørgsmaalet, bleve følgende Resolutioner vedtagne med stor Majoritet:

„Læren om, at der bogstavelig er en Sø af Ild og Svovl, i hvilken de Ugudelige pines, forkaste vi uforbeholdent som ubibelsk. Endvidere:

Gjennem mange personlige Vidnesbyrd ere vi komne til den Slutning, at det store Flertal af alle de protestantiske Kirkesamfunds Præster privat forkaste „Ildso“-Theorien, men antagelig af gode Grunde undlade at fremsætte denne deres Opfattelse for Menighederne. Endvidere:

Vi tro, at Tusinder og mulig Titusinder paa Grund af denne Lære blive drevne ud i Skepticismens og Fritænkneriets Rækker.“

Forsamlingen bemyndigede Sekretæren til at sende et trykt Exemplar af disse Resolutioner til alle Præster — til alle Katholiker, Protestanter og Jøder — i de Forenede Stater med Anmodning om at tilstille den lokale Avis en af dem selv underskrevet Artikel, indeholdende deres Mening om og Forstaaelse af dette Emne.

Det er vel bekendt, at Læren om en Straf for de Ugudelige i et Helvede af Ild og Svovl hidtil ikke alene er bleven betragtet som en sand Lærdom, men tillige i høj Grad værdsat og benyttet af Præsterne i hele Kristenheden som en særdeles virksomhedsfuld Methode — et Vaaben, hvormed der kunde hverves Tilhængere og Medlemsantallet i de forskjellige Trossamfund derved forøges. Resultatet synes dog at have været det modsatte af, hvad man ventede; thi i vore Dage er der forholdsvis meget faa, som endnu hænge fast ved den gamle Lære, og som endnu anse den for at være baade sand og bibelsk. Det er derfor paa høje Tid, at man gjør noget for at bevare Medlemsantallet, der stadig bliver mindre. Da Lyman Abbott en Gang talte til 3000 Mænd og Kvinder i Wisconsin Universitet, blev det Spørgsmaal rettet til ham: „Har Prædikestolen tabt sin Kraft?“ Og han svarede: „Ja, den har!“ Denne meget betydningsfulde Indrømmelse fra en saadan Mand forklarer, at Medlemsantallet aftager, og intet tænkende Menneſte vil tvivle om Rigtigheden af hans Udtalelse.

Canon Henson fra Westminster Abbediet i England, en af den engelske Kirkes fornemste Gejstlige, siger i Omtalen af de Resolutioner, som den ovennævnte Forsamling vedtog:

„Jeg tror, at den religiøse Befolkning i Amerika staar langt tilbage for os. Jeg siger ikke, at de Gejstlige personligt ere bagefter, men saadanne Diskussioner som dem i Washington vilde være utænkkelige i en lignende Forsamling her. Det (Helvede) blev affattet for et Aarhundrede siden.“

Pastor R. J. Campbell siger: „Jeg kjender ikke en eneste Præst her, som for Alvor tror paa Læren om evig Straf.“

Pastor J. W. Young, Præst ved den nordvestlige Baptistkirke, skriver i »Detroit Times«, at Ild- og Svovl-Læren er kun en poetisk Fantasi, der stammer fra Dante og Milton, men ikke fra Bibelen.

Dr. Lyman Abbott siger: „En saadan Lærdom er uforenelig med en retfærdig Guds Karakter. Jeg kan ikke tro paa den.“

„Troen paa en Sø af Ild og Svovl og et Helvede med virkelige sysslede Lidelser er ikke nødvendig for at opnaa Frelse“, siger Dr. John H. Willey af den episkopale Kirke.

Hans Belærværdighed David S. Phelan siger: „Katholiske Præster tale ikke om Helvedes Ild i bogstavelig Forstand. Kirken har ikke taget nogen bestemt Stilling til dette Emne, hvilket De vil se af Artiklen i det nye katolske Vexikon.“

Rabbi Adolph Rosentreter, Præst ved Beth David Menigheden, udtaler sig paa følgende Maade: „Derjom der var et materielt Helvede, vilde Brændselet sikkert tilsidst slippe op, og hvor vilde man da faa et tilstrækkeligt Forraad fra? Orthodoxe Jøder tro ikke paa noget saadant. Vor Gud er en barmhjertig og retfærdig Gud.“

Af disse Udtalelser kunne vi slutte, at Læren om et materielt Helvede af Gld og Svovl vil dele Skjæbne med Læren om smaa, udøbte Børns evige Fortabelse, som en presbyteriansk Kirkeforsamling fornyligt tog ud af sine Trosartikler. Man enedes nemlig om, at den helt og holdent var baade ubibelsk og ufornuftig.

Geistlighedens sande Stilling i vore Dage kan siges at være en Anerkjendelse af den saakaldte „højere Bibelkritiks“ Resultater, som gaa ud paa, at Bibelen ikke er et Produkt af guddommelig Inspiration og derfor ikke burde antages som et saadant. De sigte, at den videnskabeligt stadfæstede Evolutionstheori beviser Unødvendigheden af at tro paa en Forkløser, hvilken Tro hidtil har været det vigtigste Grundprincip i al sand Religion.

Ere vi saa ikke retfærdiggjorte i at slutte, at den „højere Bibelkritik“ inden ret længe vil komme til det Resultat, at der ingen Gud er, og at den videnskabelige og religiøse Verden vil give en saadan Erklæring sit fulde Bifald, efter som vi jo se, at der saa godt som er Enighed med Hensyn til de hidtidige Resultater paa Bibelkritikens Omraade?

Jeg er dog og har i mange Aar været taknemlig for, at der er en højere Ret, hvortil vi kunne appellere, nemlig Himlen selv, og at denne Ret vil anerkjende en af sine lovmæssigt bestfittede Tjenere, som vi kunne stole paa vil give os paalidelige og sande Forklaringer af alle Værdomspunkter, der indeholdes i den hellige Skrift, Forklaringer, der afgjøre alle Tvivlspørgsmaal og ere saa tydelige, at Enhver, som ærligt søger efter Sandheden, vil kunne forstaa dem paa Grund af deres Guddommelighed og fornuftige Filosofi.

Alt dette leder os til at anerkjende Sandheden og Paalideligheden af de Aaastande, som Joseph Smith fremkom med i Foraaret 1820, idet han udtalte, at Herren havde aabenbaret sig for ham og sagt til ham, at alle de kristne Sekter vare en Bedershyggelighed i Herrens Øjne, at de forkyndte saadanne Værdomme, der vare Menneffers Bud, og at de havde Gudsfrygtigheds Skin, men fornægtede dens Kraft. Herren sagde, at „de ere afvegne fra mine Stikke og have gjort min evige Pagt til Intet; de søge ikke Herren for at indføre hans Retfærdighed, men Enhver vandrer paa sin egen Vej. . . Hvorfor jeg, Herren, idet jeg vidste, hvad Ulykker der skulde ramme Jordens Indbaanere, kaldte min Tjener Joseph Smith, talede til ham fra Himlen og gav ham Befalinger; og jeg befalede ligeledes Andre, at de skulde forkynde disse Ting for Verden, og alt dette for at opfylde, hvad som er skrevet ved Profeten.“ „Alt mit Evangeliums Fylde maatte blive forkyndt ved de Svage og Enfoldige helt til Jordens Ender, ja for Konger og Fyrster.“ „Og at saafremt de søgte Visdom, de da maatte blive underviste; og saafremt de vare ydmyge, de da maatte blive styrkede og velsignede fra det Høje og erholde Kundskab fra Tid til anden.“

Det er ikke for meget at sige, at Joseph som Følge af denne Bestikkelse fik Myndighed til at indlede sit Budskab til Verden med Ordene: „Saa siger Herren“. Han har ikke fremsat nogen Værdom eller Befaling til Verden, som ikke er Resultatet af direkte, guddommelig Inspiration. Vi paastaa endvidere, at det ikke var den engelske Kirke, der affastede Læren om det sekteriske Helvede af Ild og Svovl, saaledes som Canon Henson mener; ikke heller blev det affattet af den ovenomtalte Kirkeforsamling i Washington eller af nogen anden, men det er Joseph Smith, ledet af Inspirationens Aand, som Væren herfor tilkommer. Han beskriver de Ugudeliges Straf som en Tilstand af Uvisshed og spændt Forventning.

„Der er ingen Smerte saa pinefuld som Uvisshed. De Ugudeliges Ibsvl, Angst og Selvbebrejdelser ville forarsage Graad og Tænders Gnidsel“, en Tilstand, som er lignet med en brændende Ild.

Med Hensyn til, hvor længe de Ugudelige maatte lide, modtog Joseph følgende Aabenbaring fra Herren i Marts 1830:

„Og visseelig maa hvert Menneske omvende sig eller lide Pine; thi jeg, Gud, er evig; derfor gjentakder jeg ikke de Domme, jeg udsiger; men til dem, som findes paa min venstre Side, skal der komme Ve, Graad og Tænders Gnidsel. Dog staar der ikke skrevet, at der ingen Ende skal være paa denne Pine, men der staar skrevet: den evige Pine. Atter staar der skrevet: evig Fordømmelse; og dette er mere udtryksfuldt end andre Skriftsprog, for at det kan virke paa Menneskenes Børns Hjerter, ganske til mit Navns Være, og jeg vil forklare Eder denne Hemmelighed; thi det bør Eder at vide ligesom mine Apostle. Jeg taler til Eder, som ere udvalgte til dette, som til En, at I kunne indgaa til min Hvile; thi se, hvor stor er ikke Gudsrygtighedens Hemmelighed; thi jeg er evig, og den Straf, der bliver givet fra min Haand, er evig Straf; thi Ewig er mit Navn, hvorfor evig Straf er Guds Straf. Uendelig Straf er Guds Straf. Derfor befaler jeg Dig at omvende Dig og holde de Befalinger, som Du har annammet ved min Tjener Joseph Smiths Haand i mit Navn; og det er ved min almægtige Kraft, at Du har annammet dem.“

Alle Syndere ere ikke lige graverende eller lige straffskyldige. I hele den civiliserede Verden bliver Mord betragtet som den største Forbrydelse, et Menneske kan begaa, og Straffen er den strengeste, som kan idømmes, nemlig Henrettelse eller, hvad Nogle anse for at være endnu værre, livsvarigt Fængsel. Næsten alle Kirkesamfundes Præster ville, naar den Skyldige har tilstaaet sin Brøde og erklæret, at han tror paa Frelseren, bestyrke ham i hans Haab, ja forsikre ham om, at han har faaet Tilgivelse og vil blive frelst; men Himlen vil ikke tage dette Pas guldigt. Han vil sikkert komme til at vente i det mindste saa lang Tid, som Peter omtaler. Da han talte til dem, der vare skyldige i Herrens Død,

ſagde han: „Fatter et andet Sind og vender om, for at Eders Synder maa blive udſlettede, naar Bedervægelſens Tider komme fra Herrens Afſyn og han maa ſende den for Eder beſtemte Kristus, Jeſus.“

Den Tid vil ikke komme før „til alle Tings Gjenoprettelſes Tider“, naar Jeſu anden Tilkommelse finder Sted. Nu kunde der ſpørges: Hvor have alle diſſe opholdt ſig ſiden den Tid, da Peter talte til dem? Det rigtige Svar herpaa vilde være: I Helvede, hvor de have maattet udſtaa den dem tildelte Straf. Derſom Eløret blev draget bort, ſaaledes at vi kunde ſe den anden Side, da vilde vi opdage, at enhver Morder lige fra de tidligſte Tider til vore Dage er der i en Tilſtand af Uviſhed og Sjæleangſt, uden Haab. Evangeliet, med dets forløſende Indflydſe, vil ikke blive tilbudt dem og kan ikke gjøre ſig gjældende iblandt dem, før „Bedervægelſens Tider komme“, ſom Peter ſiger. En Morders Handling har frataget ham et af de vigtigſte Elementer, hvoraſ ſand Lykke beſtaar. Som Apoftelen Johannes ſiger: „Ingen Manddraber har evigt Liv blivende i ſig“. Han har tabt det paa Grund af ſin Forbrydſe.

Forfatteren til Hebræerbrevet taler om viſſe Menneſter, ſom ved at fornægte det, de en Gang vidſte, have afſtaaret ſig ſelv fra Frelſen. I Beretningen om et Syn, ſom Joſeph Smith og Sidney Rigdon havde den 16. Februar 1842 angaaende Menneſteſlægtens Fremtid, omtaler Profeten diſſe Menneſter og kalder dem „Fortabelſens Børn“ eſter Lucifer, ſom kaldes „Fortabelſe“ i dette Syn. Han ſiger om dem, der ere Løgnere, Troldkarle, Skjørlevnere og Horkarle, at de ville blive „nedkaſtede til Helvede og lide den almægtige Guds Brede indtil Tidens Fylde, naar Kristus ſkal have lagt alle Fjender under ſine Fødder“, hvorved antydes, at de en Gang ville blive forløſte. Men Fortabelſens Børn — de, ſom ſynde imod den Helligaand — ville tilligemed Djævelen og hans Engle „gaa bort i Søen af Ild og Svovl, og ere de eneſte, over hvem den anden Død ſkal have Magt“. Hvorledes er den anden Død? Den er lig den forſte, Bortviſning fra Guds Nærhed; men den anden Bortviſning er for evig, thi „hvor Gud og Kristus er, kunne de aldrig komme“. Naar vi tænke paa denne evige Fordømmelſe, er det en Trøſt at vide, at Antallet af diſſe Fortabelſens Børn kun vil blive ringe; thi det er kun dem, der have naaet til det øverſte Trin paa Kundſkabens og Vidneſbyrdeſs Stige, ſom ere i Stand til at fornægte den Helligaand og „forſkaſte ſig Guds Søn og ſtille ham til Spot“.

— Verden er ikke en Legeplads; den er en Skole. Livet er ikke et Ferieophold, men en Skoletime, og den eneſte Lektie, ſom det er nødvendigt for os alle at lære, er Kjærlighed.

Sjælelivet.

Sir E. Ray Lancaster's Kritik af Professor Bergsons filosofiske Ideer er mildest talt forbausende. Denne engelske Videnskabsmand erklærer, at saadanne Studier som dem, Bergson beskæftigede sig med, passende kunne lignes ved en blind Mand's Forsøg paa i et mørkt Værelse at finde en sort Kat — som slet ikke er der!

Studiet af det menneskelige Sjæleliv og Tingenes indre og virkelige Natur er, hvad denne Videnskabsmand søger at latterliggjøre paa denne Maade. Er hans Bevisførelse ligeaa paalidelig, som den er vittig? Er der, eller er der ikke en Tilværelse uafhængig af dette Begeme, som kan opfattes gennem Sandserne?

De fleste Psykologers Svar har været, at vi have bedre og mere direkte Beviser paa Tilværelsen af det, som de kalde Forstand og Villie, end vi have af den materielle Verden. Medens vi kun kjende den sidste derved, at den paavirker os gennem vore Sandser, saa vide vi, at Sjælens Tilkjendegivelser erfares mere umiddelbart og kjendes bedre af os end Stoffets Bestaffenhed. Vi ere saaledes bedre kjendte med Sorg og Smerte, med Glæde og Haab, med Tænkning og Husommelse, end vi ere med Vægt og Tæthed, med Farver og Elasticitet.

Fra visse bestemte Egenstaber slutte vi os til Stoffets Tilstedeværelse; fra andre, helt forskellige Tilkjendegivelser komme vi til Kundskab om Sjælens Tilværelse og Virkemaade. Spørgsmaalet om, hvilken af disse to Slags der er den sikreste og mest virkelige, kan hurtigt besvares til Fordel for dem, der tilkjendegive Sjælens Realitet. Dette er i det mindste den Slutning, som den virkelige Forster i Almindelighed naaer til, dersom han er kommen saa vidt i sine Studier, at han tilfulde har lært den uomstødelige Kjendsgjerning, at det kun er gennem de saakaldte Egenstaber eller Tilkjendegivelser (Fænomener), at vi i det Hele taget kunne vide noget om saavel den materielle som den aandelige Verden.

At sige, at de sjælelige Tilstande — Glæde, Sorg, Smerte, Lykke, Villie, Husommelse — ere Virkninger uden et virkeligt eksisterende Ophav, blot fordi disse Tilkjendegivelser ere saa forskellige fra Stoffets Egenstaber, at de ikke kunne antages at være af samme Bestaffenhed, er det samme som at sige, at Elektriciteten i Virkeligheden ikke er Noget, fordi den er saa forskjellig fra Lyd eller Lyngde.

Hvorvidt de nyere Undersøgelser af Ursagen til Børns Mandsvaghed vil lette Besvarelsen af det heri antydede filosofiske Spørgsmaal, kunne vi ikke afgjøre, men et saadant Resultat er ikke utænkeligt. Da Macbeth spurgte Doktoren: „Kan De ikke helbrede en syg Sjæl?“ hentydede han til Muligheden af at gjøre Menneskets sjælelige Evner og Tilstande til Gjenstand for Lægebehandling saavel som dets fysiske. Dette

er den Opfattelse, der gjør sig gjældende i den moderne Behandlingsmaade af de Landsdvage. Prof. Wallin siger:

„Uden Hensyn til, om Marsagen hovedsagelig er fysisk eller sjælelig, kommer den Opfattelse mere og mere til Orde blandt mange af vore Dages ledende Sindsygelæger, at Medicin for de fleste Sindsyge, Børn saa vel som Vorne, er af langt mindre Betydning end en opdragende Behandlingsmaade. I Stedet for kun at foreskrive fysisk Sundhedspleje for de Sindsyge foreskrive de nu aandelig Sundhedspleje. Denne Kur kan nærmest lignedes ved en Undervisningsproces. Endvidere, hvad de i aandelig Henseende lidet begavede Børn i Skolerne angaar, da er det klart, at man hovedsagelig maa stole paa hygiejnisk og opdragende Vejledning.“

En anden Videnskabsmand, Hr. Serviss, bemærker, at det er Menneskets Sjæleliv og ikke dets fysiske Egener, der har gjort det muligt for det at erhverve sig den ærefulde Stilling, det nu indtager som Hovedet for Alt, hvad der har Liv paa vor Planet. Formedelt sin aandelige Kraft har det vundet alle sine Sejre. Kun ved en vedblivende Udvikling af sine Aandsevner kan Mennesket have Haab om at høste endnu større Triumfer i Fremtiden. Enhver Person maa i Kampen for Tilværelsen stole paa sin aandelige Kraft, og dette i stedse højere Grad jo mere denne Kamp tiltager i Styrke. „Hvad kan da fylde os med større Medlidenhed end Synet af et Menneskebarn, som paa Grund af Marsager, der maaste kunde have været undgaaede, træder ind i Kampen med Aandsevner, der ere svækkede, afkræftede, forkrøblede og ubrugelige, disse Aandsevner, der udgjøre dets eneste Haab, dets eneste virkelige Baaben i denne Kamp?“

Kristus viste, at de Sindsyge kunde helbredes og faa deres Forstand igjen ved Tro. Videnskaben har endnu ikke været i Stand til at gjøre ret meget i denne Retning, men den burde kunne gjøre mere. Og ved at gjenoprette den normale aandelige Tilstand vil det maaste blive bevist endnu mere tydeligt, at Aanderne ikke udelukkende ere afhængige af et normalt Legeme og en normal Hjerne, men ogsaa trænge til normale Synsmaader og Begreber. Hvor disse mangle, kunne de erhverves ved Tro, ved Villiekraft eller ved at gennemgaa visse Aandsudviklende og for Sjælelivet gavnlige Øvelser.

Deseret News.

— Hvor mange forlorne Sønner blive ikke holdte udenfor Guds Rige af Saadanne, som mene, at de selv ere indenfor.

— Der er tre Betingelser for Lykke: En ren Samvittighed, Noget at udføre og Noget at elske.

— At gjøre Andre lykkelige er den bedste Maade at blive lykkelig paa selv.

Søndag den 1. Februar 1914.

En Julehilsen fra Kirkens øverste Præsidentskab!

„Gion frives, Alt er vel!“

(Det lige ankomne Julenummer af »Deseret News« indeholder en Jule- og Nytaars-hilsen fra Kirkens øverste Præsidentskab, som vi tro vil være af Interesse for „Stjernen“s Læsere, da den giver en Oversigt over Kirkens Virksomhed og Fremgang og desforuden indeholder mange gode Raad og opmuntrende og inspirerende Udtalelser, der ville tjene til at styrke Troen, bringe Glæde og Tilfredshed til alle Sidste-Dages Hellige og forøge deres Nidkjærhed og Attraa efter at udføre deres Del af dette store Arbejde. Enkelte Stykker af Artiklen, som have mindre Interesse for skandinaviske Læsere, ere af Bladschensyn udeladte. Red.)

„Brødre, Søstre og Venner, af hvad Tro og Race I end ere, vi hilse Eder med Glæde! I hele Kristenheden er dette de gode Dusters og Kjærlighedens Tid og burde være det over hele Jorden. Højtideligholdelsen af den uforlignelige Nazareers Fødsel er en Begivenhed, der passende kan benyttes til at drage Menneſter, Familier og Nationer sammen i Fred. Jesus af Nazareth blev ifølge Historien født som et Barn i Bethlehem og hans Fødsel forkyndt af Engle, som sang: „Fred paa Jorden“. Hans Komme var forudſagt af de gamle Profeter, der kaldte ham „Fredens Prinds“. Han profeterede selv, at hans Værdomme først vilde frembringe Stridigheder og Uenighed, men tilſidſt tilvejebringe almindelig Fred og Broderskab. Det er ſikkert, at diſſe Reſultater ere opnaaede allevegne, hvor hans Værdomme ere blevne annammede og fatte i Udførelſe. Den tiltagende Skik at fejre Julen er et Tegns paa Kristendommens Udbredelſe Side om Side med Civilisationen eller ſnarere banende Vej for denne. Den er en Verdensmagt i Dag, uagtet den for omtrent 20 Aarhundreder ſiden udſprang fra en foragtet og forkaſtet Føde i en forældet Landsby i Orienten.

Siden Evangeliet først blev forkyndt og den kristne Kirke oprettet, er der i Tidens Løb fremkommet mange iøjnefaldende Afvigelſer fra dets oprindelige Principper, Værdomme og Ordinancer, der have forarsaget Forvirring, Blodsudgydelse og Glendighed. Alligevel have Evangeliets ſjønne og herlige Sandheder været i Stand til at ſende deres Straaler igjennem det Hele, bærende Vidnesbyrd om Guddommeligheden af de Værdomme og det Exempel, ſom Mariæ forſæſtede Søn har givet os. Og nu, da de ſelvsamme Værdomme og Ordinancer og den ſamme Autoritet, Magt og Myndighed, ſom Kristus aabenbarede og med-

delte sine Disciple i Palæstina, er bleven gjenoprettet ved det nittende Aarhundredes Profet, Joseph Smith, begynde Vildfarelsernes Skjer, der have overstygget Kristendommen i hele denne Aenighedens og Misforstaaelsernes Tidsperiode, at opløse sig, og Blikket opfatter et stedse tydeligere Billede af det herlige Tusindaarsriges snarlige Komme, saaledes som alle forrige Tidens inspirerede Profeter have forudsagt. Vi ønske hele Verden til Lykke med Glandsen og Herligheden af dette Millenniets Daggrøn og dets klare Straalers Skin, oplysende den ganste Jord.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, paany oprettet af dens første Grundlægger — Verdens Frelser — tager til i Antal, i Tro, i Enighed, i Kundskab, i Styrke, i Erfaring, i Orden og i Jndflydelse; den tiltvinger sig Opmærksomhed og baner sig Vej i Verden. Det er glædeligt at være i Stand til at sige med Visshed, at Kirken gaar fremad og udvides i alle dens Afdelinger og Virksomheder, saa at vi ved hvert Aars Slutning kunne lykønske dens Embedsmænd og Medlemmer for den øjenlynlige Forøgelse af Retsfassenhed, Kraft og alle gode Egenskaber, som burde kjendetegne enhver virkelig Discipel af Jesus Kristus. Som det var at vente, er der Tilfælde, hvor dette høje Maal ikke er naaet, men de høre til Undtagelserne, medens Kirken som et Hele gaar fremad paa den „snævre og trange Vej“, der fører til Fuldkommenhed.

De lokale og præsiderende Embedsmænd have i det forløbne Aar udvist en forøget Nidkjærhed, der fortjener Paaskjønnelse. Stavspræsidenter med deres Raadgivere, Biskopper og deres Raadgivere, de besøgende Præster og Lærere have arbejdet sammen i god Forstaaelse og Enighed og have opnaaet glimrende Resultater. En større Procent af Medlemmerne, end det har været Tilfældet i mange Aar, ere bleve underviste i deres Hjem, og Udenforstaaende ere heller ikke bleve forsonede i denne Henseende, hvilket har haft til Følge, at mange Borne ere bleve tillagte Menigheden ved Daab. Raadvermøderne have været bedre besøgte, og Medlemmerne have udvist større Interesse i Udførelsen af deres Pligter i Kirken. Apostlerne tilligemed de præsiderende Halvfjerds have besøgt Zions forskjellige Stave og opmuntret og styrket de Hellige. De have ogsaa indsat Embedsmænd, hvor disse tiltrængtes, i Stavene saavel som i Warderne og Præstedømmets Quorummer, og udført et stort Arbejde.

Mange nye Guds-huse ere bleve opførte i Zions Warder og Stave; mange ere paabegyndte, og mange ere fuldførte i det forløbne Aar, medens Tilbygninger og Forbedringer paa mange andre ere foretagne. Et stort Antal Forlystelseshuse ere bleve byggede, saaledes at Forsamlings-husene kunne benyttes alene til Møder og Gudsdyrkelse, hvortil de bleve indviiede. Gymnastikhuse ere bleve opførte for at fremme den legemlige Udvikling hos Ungdommen samtidig med, at denne modtager intellektuel

og aandelig Undervisning, altsammen under Kirkens Ledelse og Overopsyn. Dette tjener til at forøge Enigheden og Styrken hos de Hellige og deres Børn og følgerig ogsaa Kirkens Kraft og Stabilitet. Erhvervelsen af Ejendomme og Opførelsen af Forsamlingshuse i Missionerne, hvor Evangeliet kan forkyndes og de Hellige have deres egne Gudshuse i Stedet for at være nødsagede til at leje mindre passende Lokaler til dette Brug, har i Verdens Dje sat Kirkens Missionsarbejde paa et højere Standpunkt end tidligere. I de Forenede Stater, England, Skandinavien, paa det europæiske Fastland og paa Verne i Havet har denne Fremgangsmaade været meget fordelagtig. Paabegyndelsen af et Tempel i Alberta, Kanada, har forøget Interessen og Liden til Evangeliets frelsende Evne; thi det viser, at det er Kirkens Hensigt, at de hellige Ordinancers Betsignelser for Levende og Døde skulle udstrækkes til andre Lande end Utah og de Steder, hvor Zion har haft Opholdssted. Flere Kirkebygninger ere blevne opførte og flere saadanne Ejendomme erhvervede end nogensinde tidligere i vor Historie, og Alle, som have en Forstaaelse af disse Foretagenders store Betydning, ønske vi til Lykke med, hvad der er udført.

Foruden Omkostningerne ved Opførelsen og Forbedringen af Kirkens Forsamlingshuse har Udvidelsen af de S. D. H. Hospital, som nu finder Sted, kostet en betydelig Sum. . . Der er ogsaa nu en længe tiltrængt Kontorbygning under Opførelse, som vil komme til at koste mange Penge. Den skal benyttes til alle Kirkens Hovedkontorer og er i højeste Grad nødvendig; den vil, naar den er fuldendt, være en Pryd baade for denne By og for Kirken.

Undervisningsvæsenet er blevet saaledes støttet, at vore Universtiteter, Kollegier, Akademier og andre Kirkeskoler have faaet Alt, hvad de behøve for at kunne fortsætte og udvide deres Virksomhed, og en meget stor Del af Kirkens Midler ere blevne anvendte hertil. Denne Understøttelse er ogsaa kommen andre Stater end netop Utah tilgode; endog Samoa og New-Zealand have Lærestalter med dygtige Lærere, og disse Skoler ere grundlagte og understøttede af Kirken. Den store Lærerkongres, der afholdtes her i Byen i 1913, henledte Nationens Opmærksomhed paa Utahs udmærkede Skolevæsen og tjente til at berigtige mange fejlagtige Begreber om dette Punkt samt til at vise, at saavel Kirkens som Statens Skolesystem er et Mønster, som hele Landet kan have Fordel af at studere og gjøre Brug af.

Kirkens forskellige Hjelpeorganisationer have udført et mægtigt Arbejde i det forløbne Aar. Den kvindelige Hjelpeforenings Søstre, som altid ere virksomme og hjælpende, have været ved Haanden overalt i Rodens Time, ydende til de Fattige, trøstende de Bedrøvede, besøgende Enterne og de Faderløse, og rejst lange Veje for at meddele værdifulde Instruktioner. Søndagsskoleforeningens utrættelige og godt organiserede

Arbejde har haft større Indflydelse end nogensinde tidligere. Zions Søndagsskoler overgaas ikke af nogen i hele Verden, og deres Embedsmænd og Lærere fortjene Ros og Paastjønne for deres Opforelser og frit ydede Arbejde. Oprettelsen af Forældreklasser har vist sig at være til stor Gavn; de modtage nu Støtte fra dygtige Foredragsholdere, som udvikle og forklare nyttige og praktiske Emner. Udbannelsesforeningerne, baade de unge Mænds og de unge Kvinders Foreninger, ere bedre organiserede og ledede end nogensinde før, og de Studier, som de beskæftige sig med, ere af højere Værdi og Indflydelse end i tidligere Aar, hvilket tyder paa Fremgang baade i intellektuel og aandelig Henseende. . .

Arbejdet i de hellige Templer fortsættes, og et i Sandhed forbauende Antal Daabs- og andre Ordinanncer er bleven udført; dette er et Tegn paa, at den ægte Kjærlighedens og Selvopforelsens Aand gjør sig gjældende. Naar Guds Sønner og Døtre i Kjødet forene deres Hensigter og Bestræbelser med deres, som ere i Aandernes Verden, udgjøre de en Magt, der, selv om den ikke anerkjendes og forstaaes i Verden, burde være en Kilde til Tilfredshed for „de Forstandige“, eftersom Menneskeflægtens Forløsning er det Maal, som Indflydelsen af disse to Sphærens forenede Bestræbelser har sat sig. Ægtestaberne for Tid og Evighed, der udføres i disse hellige Bygninger under den løsende og bindende Magts Autoritet paa Jorden og i Himlen, forene aarligt mange Tusinde Sjæle og opfyldte Herrens guddommelige Hensigter, som ere forbundne med dette himmelske Ægtestabs Oprettelse. . .

Et af de mest virkningsfulde Hjælpemidler i Forkyndelsen af Kirkens Lærdomme har været de saakaldte kristne Præsters og Foredragsholderes fjendste Sindelag og løgnagtige Bestyldninger. Deres haarrejsende Historier om „Mormonerne“ have tildraget sig Offentlighedens Opmærksomhed og givet vore Missionærer en Lejlighed til at forklare de virkelige Forhold og fremsætte vore Principper og Hensigter for Folk, som maasse ellers ikke vilde have beskæftiget sig med dem. Opfordringen til at gaa ud i forskjellige Dele af Verden og forkynde Evangeliet uden Bederlag er bleven efterkommet i stor Udstrækning, og dog modtage vi flere Anmodninger om Ældster, end vi kunne efterkomme. Den Forandring i den offentlige Mening angaaende os og vort Folk, der er foregaaet i de senere Aar, er højt forbauende. Vort Folk modtager Indbydelsler til at komme og oprette Kolonier i forskjellige Dele af de Forenede Stater og andre Lande; vore ledende Ældster ere agtede og velsete paa Steder, hvorfra Kirken en Gang blev uddreven af Bøvelhobe, og der er stadig Æsterspørgsel efter vor Literatur, hvilket tyder paa, at man interesserer sig for vor Tro og vore Foretagender. Iblandt de mange Exempler paa, hvorledes Forsynet har vendt vore Modstanderes onde Hensigter til det Gode, kan nævnes den Diskussion, som blev rejst vedrørende Joseph Smiths Overføttelse af Abrahams Bog og hans For-

klaring af ægyptiske Tegne og Figurer, der fandtes paa visse Papyrusstykker, som tilligemed nogle Mumier vare komne i hans Besiddelse. Hensigten med dette Angreb paa hans Oprigtighed og Evne til at oversætte var at latterliggjøre ham som En, der falskelig udgav sig for at være inspireret. Dette Angreb har ikke alene fuldstændig forsejlet sit Maal, men det har tillige forøget Interessen for og henvendt Opmærksomheden paa denne Bog samt paa Mormons Bog og „Mormonismens“ Lærdomme i det Hele taget.

Utholdsagen har gjort stor Fremgang saavel i Utah som over hele Landet, og Bisdomsordet, der blev givet ved Inspiration til Profeten Joseph Smith, er en Kettesnor for de Hellige baade hjemme og ude og gjør sin Indflydelse gjældende paa mange Menneſter, tilhørende forskjellige Samfund. Vore Delegerede, som have haft Sæde i nationale og internationale Kongresser, have hjulpet til at fremstille vore Organisationer og vor Virksomhed for Verden i det sande Lys, og de Damer og Herrer, som have været udsendte som Delegerede, ere blevne modtagne med Agtelse og Respekt og have udført et ædelt Arbejde. . .

Lad alle de Hellige glæde og fornøje sig paa en passende Maade i denne Julefest. Vort Evangelium er et Budskab om Fred og Kjærlighed, om Lykke og Tilfredshed, om legemlig og aandelig Glæde og Ophjælpelse. Derfor sige vi: En glædelig Jul til Alle! Lad Glæde og Enighed forøges. Husk de Fattige. Gjør Børnene lykkelige. Vær fornøstige i Valget af Eders Gaver. Tilgiv hverandre. Vær sande Kristne i Eders Handlinger og Tale. Hav Tro paa ham, hvis Fødsel vi helligholde, ham, som døde, for at vi kunde faa evigt Liv. Se hen til den Jul, da han skal komme igjen som Kongernes Konge, da alle Jordens Nationer skulle forenes i broderlig Kjærlighed, og da Jorden skal blive ikkædt hans Herligheds Lys. I hans hellige Navn hilse og velsigne vi Eder!

Joseph F. Smith.

Anthony H. Lund.

Charles W. Penrose.

Missionsnyheder.

Aflæsning. Følgende Uldster ere løste fra deres Missionsarbejde i Skandinavien med Tilladelse til at rejse til deres Hjem: Simon Christensen fra Kjøbenhavns Konference, Ole A. Wold, Parley H. Johnson og George W. Petersen fra Kristiania Konference. Disse Brødre forlade Liverpool den 4. Februar med Dampskibet „Victorian“.

Forflytters. C. P. Christensen fra Aarhus til Aalborg Konference, Alfred E. Pedersen fra Aalborg til Aarhus Konference og Abel M. Poulsen fra Kristiania til Trondhjem Konference.

„King Kallet Talen“.

Guds Person og Væsen.

Menneskets Udødelighed og dets Slægtskabsforhold til Gud.

Af Profeten Joseph Smith.

Med Anmærkninger af B. S. Roberts.

(Fortiæt.)

(Det rigtige Udtryk her vilde være „evig lig Gud“ og ikke „lig Gud“, thi Menneskets Intelligens er selvfølgelig ikke lig Gud i nogen anden Retning end i dets evige Tilværelse. Det siges i Abrahams Bog, at der er Forskjel paa Fornuftvæsenene, at nogle ere mere forstandige end andre, og at Gud „er mere forstandig end dem alle“. Jeg tror, at dette betyder mere, end at Gud er mere forstandig end noget andet enkelt Fornuftvæsen. Det betyder, at han er mere forstandig end alle de andre Fornuftvæsenes tilsammen. Hans Intelligens er større end den hele Mængde; og dette har bragt mig til at sige i de Halvjerds' Aarbog for andet Aar: „Det er sikkert dette Forhold, at han „er mere forstandig end dem alle“, der forarsager, at han er Gud. Han er den Alvise, den Almægtige. Hvad han siger til andre Fornuftvæsenes vil være de absolut rigtigste, fornustigste og mest passende Ting, som de nogenfinde paa nogen som helst Maade kunne lære — de Ting, som det altid vil være bedst for dem uden Spor af Tvivl med Taknemlighed at udføre. Af dette følger ogsaa, at denne alvise Gud vil være den mest Uegenlyttige, den Altelstende. Den, som ønsker det højeste og bedste, ikke for sig selv alene, men for Alle, vil ogsaa være bedst for ham. Hans Herlighed, hans Magt og Glæde vil forøges ved at ophøje Alle, ved at forædle dem og forøge deres Glæde, Magt og Herlighed. Fordi dette alvise Væsen er alt dette og gjør alt dette, netop derfor tilbede alle de andre Fornuftvæsenes ham, lade deres Dømmekraft og Villie underkaste sig hans Dømmekraft og Villie. Han veed og kan udføre det, som er bedst, og at Fornuftvæsenene anerkjende ham som den mest intelligente, den viseste, visere end Alle, dette er Tilbedelsen. Dette er hele Betydningen af Kristi Liv og Være, udtrykt i: „Fader, ikke min, men din Villie ske.“ R.)

Jeg veed, mit Vidnesbyrd er sandt; derfor, naar jeg taler til disse Sørgende, hvad have de vel tabt? Deres Slægtinge og Venner have kun forladt deres Legemer en kort Tid; deres Aander, som vare hos Gud, have saa at sige forladt deres jordiske Tabernakler for et lille Øjeblik, og de ere nu paa et Sted, hvor de samtale med hverandre, ligesom vi gjøre her paa Jorden.

Jeg taler nu om den menneskelige Aands Udødelighed. Er det for-

nødtigt at sige, at Aandens Intelligens er udødelig, men at den dog havde en Begyndelse? Aandernes Intelligens har ingen Begyndelse og vil heller ikke have nogen Ende. Det er sund Fornuft. Det, som har en Begyndelse, maa ogsaa have en Ende. Der har aldrig været en Tid, da der ikke eksisterede Aander, thi de ere lige saa evige som vor Fader i Himlen.

Jeg ønsker at tale mere om Menneskets Aand; thi jeg taler baade om Menneskets Legeme og Aand — de høre ind under Emnet: De Døde. Jeg tager min Ring af Fingeren og ligner den ved Menneskets Aand — Menneskets udødelige Del, fordi den har ingen Begyndelse. Antag, at jeg stjerer den over, den har da baade en Begyndelse og Ende. Men sammensøj den atter, og den udgjør en evig Omgang. Saaledes med Menneskets Aand. Hvis den har haft nogen Begyndelse, vil den, saa vist som Herren lever, ogsaa have en Ende. Alle Daarer, alle Lærde og Bise fra Stabelsens Begyndelse, som sige, at Menneskets Aand havde en Begyndelse, bevise derved, at den maa have en Ende; og hvis den Lærdom er sand, da maatte Læren om Tilintetgjørelse ogsaa være sand. Men jeg forkynder med Frimodighed, at Gud aldrig har haft Magt til at skabe Menneskets Aand. Gud kunde ikke skabe sig selv.

Intelligensen er evig og er til isølge evige Principper. Den er en Aand fra Evighed til Evighed og har aldrig haft nogen Stabelse.

(„En Aand fra Evighed til Evighed“ og ikke „Aand fra Evighed til Evighed“ — men „en Aand“, det vil sige en Enhed, et Væsen, en Person. Denne Udtalelse af Profeten kan anses for at være en Udlæg-gelse af Pagtens Bog 93 : 29. R.)

Alle Aander, som Gud nogenstinde har sendt til denne Verden, ere modtagelige for Udvikling.

Menneskets Urbestanddele have Selvtilværelseskraft i sig ligesom Gud. Gud, som befandt sig blandt Aanderne i Herlighed og havde en større Intelligens end disse, indsaa Vigtigheden af at give Love, hvorved de Øvrige kunde saa Lejlighed til at stride fremad som han selv. Bort Slægtsskabsforhold til Gud gjør os istand til at voxe i Kundskab. Han har Magt til at give Love til de svagere Fornuftvæseners Vejledning, saa at de kunne ophøjes tilligemed ham og sige fra Herlighed til Herlighed og komme i Besiddelse af al den Kundskab, Magt, Herlighed og Intelligens, som er nødvendig for deres Frelse i Aandernes Verden.

(Fortjættes.)

— Ingen værre Skjæbne kan ramme et Menneske i denne Verden end den at leve og blive gammel alene, uden at elske eller blive elsket. At være fortabt er at leve i en saadan Tilstand uden Kjærlighed; at blive frelst er at elske. Den, der lever i Kjærlighed, dvæler allerede hos Gud; thi Gud er Kjærlighed. D.

Statistik

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Skandinaviske Mission fra 1. Januar til 31. December 1913.

Missionspræsident: Martin Christoffersen	Missionær fra Zion:				Totale Præstebømme:				Præstebømme		Børn under 8 Aar	Totalum	Dødt	Børn vedtagne	Emit-gerede:		Udsatte	Med Skibud af Eritter	Fremmedes Gule besøgte:	Evangeliske Samtale		Eritter omfattede	Bjeger omfattede	Moder afholdte:				
	Opbrækket	Skattebrækket	Skattebrækket	Total	Skattebrækket	Skattebrækket	Skattebrækket	Skattebrækket	Over 8 Aar	Under 8 Aar					Evangeliske Samtale	Evangeliske Samtale				Indenbørs	Udenbørs							
Konference.																												
Ålborg	3	4	5	9	6	13	15	5	289	328	107	435	32	14	9	5	8	21296	1167	2146	49849	526	214	1				
Århus	6	8	8	16	19	27	17	18	412	493	190	683	87	59	28	12	5	50732	2311	4393	110264	1414	1020	2				
Kjøbenhavn	7	3	4	17	28	17	20	10	588	663	138	801	35	26	34	2	2	77214	1586	2759	123816	4911	604					
Missions- kontoret	1	2		3																								
Totalsum for Danmark	16	4	18	22	1	45	53	57	52	33	1289	1484	435	1919	154	99	71	15	149242	5064	9298	283929	6851	1838	3			
Bergen	4	6	8	14	4	9	14	6	260	293	87	380	51	22	6	2	3	5	31092	1231	5666	65272	1413	385	2			
Christiania	6	2	4	13	1	20	27	32	25	17	725	826	153	979	55	22	32	5	18	40933	500	5909	117321	2762	1119	9		
Trondhjem	2	1	4	3	8	7	4	1	4	120	136	187	5	4	6		2		23138	778	2948	44242	1851	155				
Totalsum for Norge	12	3	14	24	1	42	38	45	40	27	1105	1255	291	1546	111	48	44	7	21	95163	2509	14523	227335	6026	1659	11		
Nsland	1	2		3	2				1	18	21	26	2	1	2	1				4140	300	1600	9026	116	18	2		
Totalsum for Missionen	28	8	34	46	2	90	93	102	92	61	2412	2760	731	3491	267	148	117	33	28	28	248545	7873	25421	520290	12993	3515	16	

En virkelig Faste.

Det har været og er endnu almindelig forstaaet, ligesom det ogsaa er Kirkens ledende Autoriteters Opfattelse, at Vand ikke bør nydes under Fasten. Afdøde Præsident George D. Cannon udtalte sig ved flere Lejligheder meget bestemt om dette Emne.

Hovedformaalet med Fasten er dog at komme i Besiddelse af Guds Aand, og hvorledes en virkelig Faste skal være er fremsat i Ef. 58: „At løse Ugudeligheds Bænder, sprænge Nagets Bånd, at I give de fortrykte fri, og at I synderbryde hvert et Nag“, at uddele Brød til de sultne, at klæde de nøgne og at give de elendige og hjemløse Husly. At afstaa fra Mad og Drikke, at „faste“, er blot et Middel til at skabe saadanne Følelser hos de Hellige, som ville lede dem til at helligholde Sabbaten, til at dyrke Gud og til at udføre kjærlige og selvopofrende Handlinger for deres Medmennesker. Da vil deres Glæde blive stor og deres Faste fuldkommen; deres Lys skal skinne i Mørket og bryde frem som Morgenrøden, deres Livskraft skal hurtigt forøges, og naar de anraabe Herrens Navn, da skal han svare: „Her er jeg.“

»Improvement Era«.

Dødsfald.

Søster Ane Magrete Førgensen døde den 2. Januar 1914 i Aalborg af Alderdomssvaghed. Hun blev født 28. Maj 1837 i Øster Utterup. Begravelsen foregik fra Forsamlingshuset i Baldemarsgade 2 den 6. Januar. Hun døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

— Kristus undlod aldrig at stjelne mellem Tvivl og Bantro. Tvivl er: ikke at kunne tro; Bantro er: ikke at vilke tro. Tvivl er ærlig, Bantro er Gjenstridighed. Tvivl søger efter Lyset; Bantro er tilfreds med Mørket. D.

Indhold:

De Ugudeliges Straf	33	„Ring Føllet Talen“	45
Tankeprog	37, 39, 46, 48	Statistik over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges skandinaviske	
Sjælelivet	38	Mission	47
Redaktionelt:		En virkelig Faste	48
En Zulehilsen fra Kirkens øverste		Dødsfald	48
Præsidentskab!	40		
Missionsenheder	44		